

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

PRVNÍ SEKCE

VĚC ŽIROVNICKÝ proti ČESKÉ REPUBLICĚ

(stížnost č. 10092/13 a dalších šest stížností – viz seznam v příloze)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

8. února 2018

Tento rozsudek je pravomocný. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořízený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Žirovnický proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (první sekce), zasedající ve výboru ve složení

Armen Harutyunyan, *předseda,*

Aleš Pejchal,

Jovan Ilievski, *soudci,*

a Renata Degener, *zástupkyně tajemníka sekce,*

po poradě konané dne 16. ledna 2018,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno sedmi stížnostmi (č. 10092/13, 20708/13, 22455/13, 61245/13, 51482/13, 22520/14 a 13258/15) směřujícími proti České republice, které v různých dnech (viz přílohu) podal k Soudu občan České republiky Albert Žirovnický („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje Patrik Altner, advokát působící v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

3. Dne 6. října 2015 byly stížnosti oznámeny vládě.

SKUTKOVÝ STAV

I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

4. Stěžovatel se narodil v roce 1968 a v současné době se nachází ve výkonu trestu ve věznici Mírov.

A. Stížnost č. 10092/13

1. Původní řízení (sp. zn. 37 C 51/2004)

5. Dne 8. dubna 2004 stěžovatel zahájil proti České republice – Ministerstvu spravedlnosti občanskoprávní řízení (sp. zn. 37 C 51/2004) na ochranu osobnosti („původní řízení“). Dne 28. března 2008 Městský soud v Praze jeho žalobu zamítl. Vrchní soud v Praze dne 20. října 2008 zamítl stěžovatelovo odvolání a dne 15. dubna 2010 Nejvyšší soud odmítl jeho dovolání.

2. Kompenzační řízení (sp. zn. 17 C 204/2007)

6. Dne 12. června 2007 stěžovatel uplatnil u Ministerstva spravedlnosti nárok na náhradu nemajetkové újmy podle zákona o odpovědnosti za škodu [zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád)] způsobené nepřiměřenou délkou původního řízení. Jelikož ministerstvo stěžovatelovu žádost neprojednalo v zákonné šestiměsíční lhůtě, podal stěžovatel dne 18. prosince 2007 občanskoprávní žalobu (řízení sp. zn. 17 C 204/2007).

7. Dne 18. prosince 2009 Obvodní soud pro Prahu 2 uznal, že v původním řízení došlo k průtahům, a přiznal stěžovateli z titulu náhrady nemajetkové újmy částku 30 000 Kč (1 140 €). Ve zbývajících částech žalobu zamítl.

8. Dne 15. září 2010 Městský soud v Praze změnil rozsudek soudu nižšího stupně tak, že celý peněžitý nárok zamítl a jinak ponechal rozsudek beze změny. Dospěl k závěru, že stěžovateli žádná nemajetková újma z důvodu nepřiměřené délky řízení nevznikla.

9. Dne 30. listopadu 2011 Nejvyšší soud na základě stěžovatelem podaného dovolání zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dne 11. dubna 2012 městský soud zamítl stěžovatelův nárok na náhradu škody, avšak uznal, že v původním řízení bylo porušeno jeho právo na projednání v přiměřené lhůtě. Soud vzhledem k velkému počtu stěžovatelem zahájených řízení dospěl k závěru, že konstatování porušení je postačujícím zadostiučiněním za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena. Soud také nepovažoval za nutné přiznat stěžovateli navrhanou náhradu škody za průtahy v odškodňovacím řízení, neboť toto řízení nepovažoval za nepřiměřeně dlouhé.

10. Dne 12. srpna 2013 Nejvyšší soud zamítl dovolání stěžovatele, přičemž mimo jiné uvedl:

„Nejvyšší soud ve svém předchozím kasačním rozhodnutí v této věci upozornil na to, že bez dalšího nelze ze skutečnosti, že žalobce vede větší množství sporů (řízení), dovozovat vyvrácení domněnky o vzniku nemajetkové újmy v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení.

...

Okolnost, že poškozený vede velké množství soudních sporů, se může odrazit v přístupu stěžovatele k jednotlivým řízením například v tom smyslu, že nereaguje včas na výzvy soudu, neplatí včas soudní poplatky, neodstraňuje včas nedostatky svých podání apod., tedy nevěnuje řízení náležitou péči. Takové chování poškozeného může svědčit o nižším významu předmětu řízení pro jeho osobu, a rovněž ho lze zohlednit v rámci kritéria jednání poškozeného... I při absenci takových okolností na straně poškozeného však nelze zcela odhlédnout od skutečnosti, že žalobce iniciuje velké množství soudních sporů, což jej ve vztahu k prožívání intenzity újmy způsobené nepřiměřenou délkou jednoho z nich staví do jiné pozice, než v jaké by se nacházela osoba účastná jediného či několika mála soudních řízení (srov. obdobně rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o nepřijatelnosti stížnosti ve věcech Havelka proti České republice ze dne 20. 9. 2011, č. stížností 7332/10, 42666/10 a 61523/10); usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 6. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1042/2013).

Co se týče námítky dovolatele, že odvolací soud měl zohlednit při stanovení zadostiučinění též délku samotného kompenzačního řízení, je třeba připustit, že základní částku odškodnění lze zvýšit i v případě, kdy je samotné kompenzační řízení nepřiměřeně dlouhé a žalobce zvýšení odškodnění z tohoto důvodu navrhne (část VI. stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010...). Nejvyšší soud ovšem v rozsudku ze dne 14. 11. 2011, sp. zn. 30 Cdo 3340/2011, k tomuto dále doplnil, že důvodné uplatnění délky samotného kompenzačního řízení je vázáno na limity uvedení nových skutečností a změny žaloby v řízení před soudem prvního stupně tehdy, uplatní-li se postup podle § 118b odst. 1 a 2 o. s. ř., což platí obdobně i pro řízení odvolací (viz § 205a odst. 1 a § 216 odst. 2 o. s. ř.). Délku kompenzačního řízení proto musí poškozený namítat do nastoupení účinků koncentrace v konkrétním řízení. V daném případě přitom dovolatel vznesl nárok na odškodnění za délku samotného kompenzačního řízení až v řízení před odvolacím soudem připsaným ze dne 11. 4. 2012 (č. l. 128)... tím došlo... k nepřipustnému uplatnění nového nároku.“

11. Dne 24. dubna 2014 Ústavní soud odmítl stěžovatelovu ústavní stížnost.

12. Stěžovatel mezitím zahájil řízení (sp. zn. 23 C 149/2012) o náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku prvního odškodňovacího řízení (sp. zn. 17 C 204/2007). Později podal žalobu o náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou i tohoto druhého odškodňovacího řízení (sp. zn. 22 C 204/2015).

B. Stížnost č. 20708/13*1. Původní řízení (sp. zn. 18 C 84/2006)*

13. Dne 19. září 2003 podal stěžovatel proti České republice – Ministerstvu vnitra občanskoprávní žalobu podle zákona o odpovědnosti za škodu k Obvodnímu soudu pro Prahu 7. Domáhal se odškodnění za údajně nezákonnou prohlídku provedenou v jeho domě dne 6. března 2001.

14. Dne 4. listopadu 2004 byl vyzván k odstranění vad žaloby, což učinil dne 16. listopadu 2004.

15. Dne 21. března 2005 obvodní soud vyslovil svoji místní nepříslušnost a věc postoupil Obvodnímu soudu pro Prahu 2. K stěžovatelu odvolání Městský soud v Praze dne 20. prosince 2005 usnesení o postoupení věci potvrdil.

16. Dne 24. ledna 2007 obvodní soud ustanovil stěžovateli právního zástupce. Ve dnech 6. června a 20. září 2007 a 4. ledna 2008 stěžovatel žalobu doplnil.

17. Dne 26. března 2008 si obvodní soud vyžádal od Obvodního soudu pro Prahu 3 trestní spis vztahující se k předmětné domovní prohlídce.

18. Po jednání konaném dne 16. prosince 2009 obvodní soud stěžovatelu žalobu dne 21. prosince 2009 zamítl.

19. Dne 26. října 2011 Městský soud v Praze tento rozsudek potvrdil.

20. Dne 27. ledna 2012 stěžovatel podal dovolání. Dne 7. února 2012 podal ústavní stížnost, kterou Ústavní soud dne 29. května 2012 odmítl jako předčasnou. Nejvyšší soud dne 11. listopadu 2015 dovolání stěžovatele zamítl, přičemž mimo jiné odkázal na rozhodnutí Soudu v téže věci, kdy Soud prohlásil danou námitku za zjevně neopodstatněnou (viz *Žirovnický proti České republice*, č. 7022/06, rozhodnutí ze dne 5. října 2010).

21. Stěžovatel následně podal novou ústavní stížnost, kterou však Ústavní soud dne 15. března 2016 odmítl.

2. Kompenzační řízení (sp. zn. 30 C 178/2009)

22. Dne 8. června 2007 stěžovatel uplatnil u Ministerstva spravedlnosti nárok na peněžité odškodnění podle zákona o odpovědnosti za škodu za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nepřiměřené délky původního řízení (sp. zn. 18 C 84/2006). Jelikož ministerstvo jeho žádost neprojednalo v zákonné šestiměsíční lhůtě, dne 9. prosince 2007 podal občanskoprávní žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 7, v níž požadoval odškodnění v částce 8 315,84 Kč (318 €).

23. Dne 20. ledna 2012 obvodní soud žalobu zamítl s odůvodněním, že původní řízení nebylo nepřiměřeně dlouhé.

24. Dne 12. prosince 2012 tento rozsudek potvrdil Městský soud v Praze, který dospěl k závěru, že řízení sice trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu, avšak stěžovateli nelze přiznat odškodnění, neboť řízení pro něj nemělo zvláštní význam. Stěžovatel podle soudu zneužíval svého práva na přístup k soudu tím, že zahajoval velký počet soudních sporů proti státu.

25. Dne 18. února 2015 Nejvyšší soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu. Konstatoval, že ačkoli stěžovatel zneužil svého práva na přístup k soudu, nepřiměřeně dlouhým řízením mu přesto mohla být způsobena újma, kterou je nutno kompenzovat alespoň konstatováním porušení práva.

26. Dne 14. září 2015 městský soud změnil rozsudek obvodního soudu tak, že porušení práva stěžovatele na řízení v přiměřené lhůtě vyslovil ve výroku rozsudku. Odmítl se zabývat novou námitkou stěžovatele týkající se délky kompenzačního řízení.

27. Dne 27. listopadu 2015 stěžovatel podal dovolání, o kterém zřejmě dosud nebylo rozhodnuto.

28. Mezitím stěžovatel zahájil řízení (sp. zn. 12 C 301/2011) o náhradu nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout v důsledku nepřiměřené délky původního odškodňovacího řízení, a posléze řízení o odškodnění za průtahy v tomto druhém řízení (sp. zn. 22 C 141/2015).

C. Stížnost č. 22455/13

1. Původní řízení (sp. zn. 34 C 126/2004)

29. Dne 15. září 2003 podal stěžovatel k Obvodnímu soudu pro Prahu 7 žalobu o náhradu škody proti České republice – Ministerstvu vnitra, v níž tvrdil, že mu vznikla škoda v souvislosti s „teroristickým přepadením“ jeho rodiny příslušníky policie dne 6. března 2001.

30. Dne 28. července 2004 byla věc postoupena Městskému soudu v Praze jako soudu příslušnému k řízení v prvním stupni.

31. Po několika rozhodnutích týkajících se osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce stěžovateli a po několika pokusech soudu opatřit si příslušný trestní spis se dne 28. března 2008 konalo jednání, po kterém městský soud žalobu zamítl.

32. Dne 25. listopadu 2008 rozsudek potvrdil Vrchní soud v Praze. Nejvyšší soud dne 31. srpna 2010 odmítl stěžovatelovo dovolání.

2. Kompenzační řízení (sp. zn. 27 C 325/2007)

33. Dne 6. června 2007 uplatnil stěžovatel u Ministerstva spravedlnosti nárok na odškodnění za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout nepřiměřenou délkou původního řízení sp. zn. 34 C 126/2004. Jelikož ministerstvo v zákonné lhůtě jeho nárok neprojednalo, stěžovatel podal dne 13. prosince 2007 k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 občanskoprávní žalobu, jíž se domáhal náhrady škody ve výši 4 229,64 €

34. Dne 18. března 2010 obvodní soud žalobu zamítl. Konstatoval sice, že původní řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, avšak nepovažoval za nutné přiznat stěžovateli zadostiučinění v penězích.

35. Dne 16. prosince 2010 Městský soud v Praze rozsudek zrušil jako nepřezkoumatelný kvůli nedostatečnému odůvodnění a věc vrátil obvodnímu soudu. V rozsudku ze dne 21. března 2012 obvodní soud ve výroku konstatoval porušení stěžovatelova práva na přiměřenou délku řízení a zamítl jeho návrh na přiznání finanční kompenzace. Výrok o porušení práva byl podle mínění soudu přiměřeným zadostiučiněním. Soud dospěl k závěru, že přiznání peněžitého odškodnění by bylo v rozporu s dobrými mravy vzhledem k okolnostem případu, konkrétně k chování stěžovatele v průběhu původního řízení, postupu soudů a významu předmětu řízení pro stěžovatele a k osobě stěžovatele, jeho vztahu ke státu a společnosti a respektu k právům druhých.

36. Dne 6. prosince 2012 rozsudek potvrdil městský soud.

37. Dne 29. září 2014 Nejvyšší soud odmítnul dovolání stěžovatele. Následně podanou ústavní stížnost Ústavní soud dne 19. února 2015 odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

38. Na základě stěžovatelovy žaloby pro zmatečnost městský soud dne 10. dubna 2015 svůj rozsudek ze dne 6. prosince 2012 zrušil, neboť stěžovatel se nemohl účastnit jednání.

39. Dne 19. listopadu 2015 městský soud vynesl nový rozsudek, kterým změnil rozsudek obvodního soudu tak, že stěžovateli přiznal částku 32 400 Kč (1 200 €). Shledal, že řízení o náhradě škody již dosáhlo takové délky, že pouhé konstatování porušení stěžovatelových

práv by nebylo přiměřeným zadostiučiněním. Městský soud určil částku, která má být stěžovateli přiznána vzhledem k celkové délce původního řízení (108 000 Kč – 4 000 €) a poté ji upravil s ohledem na délku odškodňovacího řízení (+20 %), procesní komplikace v původním řízení (–30 %) a význam řízení pro žalobce (–40 %).

40. Kompenzační řízení zřejmě dosud probíhá.

41. Stěžovatel zahájil dvě další řízení o odškodnění: jedno, v němž se domáhal náhrady nemajetkové újmy za prodlení v původním odškodňovacím řízení (sp. zn. 23 C 163/2012), a jedno o náhradu za nepřiměřenou délku tohoto druhého kompenzačního řízení (sp. zn. 29 C 215/2015).

D. Stížnost č. 61245/13

1. Původní řízení (sp. zn. 5 Ca 176/2004, později sp. zn. 5 Ca 329/2006)

42. Dne 14. října 2004¹ podal stěžovatel k Městskému soudu v Praze správní žalobu proti Ministerstvu spravedlnosti, jíž se domáhal zrušení vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 345/1999 Sb., kterou se vydává Řád výkonu trestu odnětí svobody, a Vnitřního řádu Věznice Plzeň.

43. Dne 11. března 2005 městský soud žalobu odmítl pro nepříslušnost.

44. Nejvyšší správní soud na základě stěžovatelem podané kasační stížnosti rozsudek dne 20. září 2006 zrušil a věc vrátil městskému soudu. Dospěl k závěru, že stěžovatelova žaloba měla být zamítnuta, nikoli odmítnuta.

45. Po několika rozhodnutích týkajících se ustanovení právního zástupce stěžovatele městský soud dne 30. září 2008 žalobu zamítl.

46. Dne 5. března 2009 Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele odmítl.

2. Kompenzační řízení (sp. zn. 26 C 58/2008)

47. Dne 10. října 2007 stěžovatel uplatnil u Ministerstva spravedlnosti nárok na odškodnění podle zákona o odpovědnosti za škodu za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nepřiměřené délky původního řízení (sp. zn. 5 Ca 176/2004, později sp. zn. 5 Ca 329/2006). Jelikož ministerstvo jeho nárok v zákonem stanovené lhůtě neprojednalo, podal dne 10. dubna 2008 k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 žalobu, jíž se domáhal odškodnění ve výši 3 487,77 €

48. Dne 11. května 2009 obvodní soud žalobu zamítl s odůvodněním, že celková délka předmětného řízení nebyla i přes jeden významnější průtah nepřiměřená, a to zejména proto, že stěžovatel ve skutečnosti znal výsledek řízení již po vynesení prvního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze září 2006.

49. Dne 17. února 2010 rozsudek potvrdil městský soud, který rozhodl, že výrok o porušení stěžovatelových práv je dostatečným odškodněním za jeden průtah v původním řízení.

50. Dne 22. listopadu 2011 Nejvyšší soud rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu s tím, že závěr o porušení měl být zahrnut do výroku rozsudku.

51. Městský soud ve výroku rozsudku ze dne 18. dubna 2012 konstatoval porušení stěžovatelova práva na řízení bez zbytečných průtahů. Dospěl k závěru, že délka původního řízení byla nepřiměřená, neboť se nejednalo o složitou věc. Shledal však, že dostatečným zadostiučiněním bude výrok o porušení, a to vzhledem k malému významu předmětu řízení pro stěžovatele a ke skutečnosti, že výsledek řízení musel být stěžovateli znám již v době, kdy

---

¹ Pozn. vlády: Opravena zjevná nesprávnost.

Nejvyšší správní soud vynesl svůj první rozsudek. Soud považoval výrok o porušení práva za dostatečné odškodnění, a to i při zohlednění délky samotného odškodňovacího řízení.

52. Dne 29. listopadu 2012 Nejvyšší soud odmítl stěžovatelovo dovolání. Dne 29. května 2013 Ústavní soud odmítl jeho ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou.

53. Stěžovatel v mezidobí zahájil řízení (sp. zn. 15 C 244/2012) o náhradu nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout nepřiměřenou délkou původního kompenzačního řízení. Později uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku i tohoto odškodňovacího řízení (sp. zn. 17 C 146/2015).

E. Stížnost č. 61482/13

1. Původní řízení (sp. zn. 10 Ca 10/2005, později sp. zn. 10 Ca 400/2006)

54. Dne 12. října 2004 podal stěžovatel správní žalobu proti Vězeňské službě a Ministerstvu spravedlnosti, jíž napadal jednak uložený kázeňský trest (důtku), jednak skutečnost, že Ministerstvo spravedlnosti nerozhodlo o jeho stížnosti na porušování právních předpisů pracovníky Vězeňské služby.

55. Poté, co Městský soud v Praze nejprve rozhodl o osvobození stěžovatele od soudních poplatků, ustanovil mu právního zástupce a vyzval jej k odstranění nedostatků žaloby, dne 19. října 2006 žalobu v části směřující proti kázeňským rozhodnutím odmítl jako nepřipustnou a její část týkající se nečinnosti Ministerstva spravedlnosti vyloučil k samostatnému řízení.

56. Dne 10. května 2007 městský soud posledně uvedenou část žaloby zamítl s tím, že ministerstvo nebylo povinno vést o stížnosti stěžovatele správní řízení.

57. Dne 31. ledna 2008 Nejvyšší správní soud zamítl stěžovatelem podanou kasační stížnost. Dne 21. května 2009 Ústavní soud odmítl jeho ústavní stížnost jako zjevně neopodstatněnou.

2. Kompenzační řízení (sp. zn. 19 C 85/2008)

58. Dne 30. října 2007 stěžovatel uplatnil u Ministerstva spravedlnosti nárok na odškodnění podle zákona o odpovědnosti za škodu za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou původního řízení (sp. zn. 10 Ca 10/2005). Jelikož ministerstvo jeho nárok neprojednalo v zákonné lhůtě, dne 6. května 2008 podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 občanskoprávní žalobu, jíž se dožadoval odškodnění v částce 3 412,69 €

59. Dne 11. května 2009 obvodní soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že původní řízení netrvalo nepřiměřeně dlouho.

60. Dne 6. ledna 2010 Městský soud v Praze rozsudek zrušil a věc vrátil obvodnímu soudu s odůvodněním, že nezohlednil rovněž délku řízení sp. zn. 10 Ca 400/2006.

61. Dne 14. června 2010 obvodní soud žalobu znovu zamítl, když dospěl k názoru, že původní řízení sp. zn. 10 Ca 10/2005 a 10 Ca 400/2006 nebyla nepřiměřeně dlouhá.

62. Dne 19. ledna 2011 rozsudek potvrdil městský soud. Na rozdíl od obvodního soudu byl sice toho názoru, že původní řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, avšak usoudil, že výrok o porušení práva představuje dostatečné odškodnění.

63. Dne 30. ledna 2013 Nejvyšší soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu. Ten dne 17. června 2013 změnil rozsudek obvodního soudu tak, že porušení stěžovatelova práva na řízení v přiměřené lhůtě zahrnul do výroku rozsudku. Délku kompenzačního řízení nepovažoval za nepřiměřenou.

64. Stěžovatel podal dovolání, o kterém zřejmě dosud nebylo rozhodnuto.

65. Stěžovatel mezitím zahájil dvě další řízení o náhradě nemajetkové újmy způsobené zdlouhavým řízením: jedno se týkalo průtahů v původním řízení o odškodnění (sp. zn. 15 C 139/2012) a druhé průtahů v tomto dalším odškodňovacím řízení (sp. zn. 14 C 154/2015).

F. Stížnost č. 22520/14

1. Původní řízení (sp. zn. 10 C 49/2008)

66. Dne 13. prosince 2007 podal stěžovatel k Ministerstvu vnitra žádost o odškodnění podle zákona o odpovědnosti za škodu ve výši 300 000 Kč (11 430 €). Tvrdil, že mu vznikla nemajetková újma v důsledku nesprávného úředního postupu příslušníků policie, kteří mu dne 27. června 2007 neoprávněně a pod pohrůžkou násilí odebrali vzorky DNA stěrem z ústní dutiny.

67. Dne 7. ledna 2008 ministerstvo žádost odmítlo. Dne 31. ledna 2008 stěžovatel podal proti Ministerstvu vnitra u Obvodního soudu pro Prahu 7 žalobu o náhradu nemajetkové újmy.

68. Dne 4. prosince 2008 obvodní soud žalobu zamítl z důvodu promlčení. Na základě odvolání stěžovatele Městský soud v Praze dne 5. srpna 2009 rozsudek zrušil a věc vrátil obvodnímu soudu s tím, že chybně posoudil promlčecí lhůtu.

69. Dne 23. března 2010 obvodní soud vynesl nový rozsudek, jímž žalobu o náhradu újmy zamítl. Připustil, že při odběru vzorků DNA došlo ze strany policistů k pochybením, avšak stěžovateli podle jeho názoru nevznikla žádná újma.

70. Dne 27. října 2010 městský soud tento rozsudek potvrdil, byť s jiným odůvodněním. Rozhodl, že výrok o porušení je pro stěžovatele dostatečným zadostiučiněním za způsobenou újmu.

71. Dne 28. února 2013 Nejvyšší soud rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu s tím, že by městský soud „neměl přehlédnout“ judikaturu Nejvyššího soudu týkající se promlčení nároku. Dne 20. listopadu 2013 proto městský soud vynesl rozsudek, jímž nárok stěžovatele zamítl jako promlčený.

72. Stěžovatel podal dovolání. Dne 13. listopadu 2014 Nejvyšší soud řízení o tomto dovolání zastavil, neboť stěžovatelův advokát dovolání nepodal řádně v zákonné lhůtě.

73. Dne 19. října 2015 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost stěžovatele, jelikož stěžovatel nebyl zastoupen advokátem. Kromě toho konstatoval, že stěžovatel si nepřeje v řízení pokračovat.

2. Kompenzační řízení (sp. zn. 23 C 108/2012)

74. Dne 23. prosince 2011 stěžovatel uplatnil u Ministerstva spravedlnosti nárok podle zákona o odpovědnosti za škodu na odškodnění nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou původního řízení sp. zn. 10 C 49/2008.

75. Dne 10. května 2012 ministerstvo jeho nárok odmítlo, jelikož v původním řízení neshledalo průtahy a jeho celkovou délku považovalo za přiměřenou. Dne 30. května 2012 podal stěžovatel proti ministerstvu občanskoprávní žalobu, jíž se domáhal odškodnění ve výši 4 549,14 €

76. Poté, co se soud několikrát pokusil opatřit si příslušný spis (sp. zn. 10 C 49/2008), proběhlo dne 22. září 2015 jednání. Téhož dne obvodní soud žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že vzhledem k okolnostem případu byla délka původního řízení přiměřená.

77. Vláda uvádí, že stěžovatel podal dne 6. listopadu 2015 odvolání, o němž zřejmě dosud nebylo rozhodnuto.

78. Stěžovatel mezitím zahájil řízení o náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou původního kompenzačního řízení (sp. zn. 19 C 149/2015).

G. Stížnost č. 13258/15

1. Původní řízení (sp. zn. 34 C 138/2006)

79. Dne 7. listopadu 2006 podal stěžovatel žalobu na ochranu osobnosti proti vydavateli novin a České republice – Ministerstvu spravedlnosti.

80. Po doplnění žaloby a několika rozhodnutích ohledně osvobození od soudních poplatků Městský soud v Praze dne 8. prosince 2008 řízení proti České republice zastavil.

81. Dne 24. března 2009 městský soud žalobu zamítl.

82. Dne 10. listopadu 2009 Vrchní soud v Praze rozsudek změnil tak, že stěžovateli přiznal částku 100 000 Kč (3 920 €).

83. Dne 22. prosince 2011 Nejvyšší soud rozsudek zrušil a věc vrátil vrchnímu soudu, který dne 15. května 2012 potvrdil rozsudek městského soudu.

84. Dne 6. srpna 2012 stěžovatel podal dovolání, o němž zřejmě dosud nebylo rozhodnuto.

85. Dne 29. srpna 2012² podal stěžovatel proti rozsudku vrchního soudu žalobu pro zmatečnost, v níž tvrdil, že se nemohl zúčastnit jednání. Toto řízení zřejmě dosud probíhá.

2. Kompenzační řízení (sp. zn. 15 C 184/2012)

86. Dne 14. února 2012 stěžovatel uplatnil u Ministerstva spravedlnosti nárok na odškodnění podle zákona o odpovědnosti za škodu za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou původního řízení.

87. Dne 20. srpna 2012 ministerstvo žádost stěžovatele odmítlo, jelikož v původním řízení neshledalo žádné průtahy. Dne 22. srpna 2012³ stěžovatel podal proti ministerstvu občanskoprávní žalobu, v níž požadoval zadostiučinění ve výši 5 774,37 €

88. Dne 18. ledna 2013 Obvodní soud pro Prahu 2 přiznal stěžovateli částku 54 250 Kč (2 120 €) a ve zbytku žalobu zamítl. Konstatoval, že původní řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, a zohlednil skutečnost, že se týkalo stěžovatelových osobnostních práv.

89. Dne 1. října 2013 Městský soud v Praze rozsudek změnil tak, že konstatoval porušení práva stěžovatele na rozhodnutí v přiměřené lhůtě, avšak zamítl jeho nárok na zadostiučinění v penězích. Jelikož stěžovatel podal velké množství žalob, jimiž zahlučuje soudní systém České republiky, soud dospěl k závěru, že konstatování porušení je dostatečným odškodněním za nemajetkovou újmu.

90. Dne 20. srpna 2014 Nejvyšší soud zamítl dovolání stěžovatele. Zdůraznil, že zahajuje-li žalobce velké množství soudních sporů, pociťuje újmu způsobenou nepřiměřenou délkou jednoho z nich jinak než osoba účastná jen jednoho či několika málo řízení.

91. Ústavní soud dne 18. prosince 2014 odmítl ústavní stížnost stěžovatele jako zjevně neopodstatněnou.

---

² Pozn. vlády: Oprava zjevné nesprávnosti.

³ Pozn. vlády: Oprava zjevné nesprávnosti.

II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

A. Právní úprava

92. Příslušné vnitrostátní předpisy týkající se odškodnění za nepřiměřenou délku soudního řízení, zejména příslušné části zákona o odpovědnosti za škodu č. 82/1998 Sb., jsou citovány v rozhodnutí ve věci *Vokurka proti České republice* (č. 40552/02, rozhodnutí ze dne 16. října 2007, § 11–24).

93. Ustanovení § 118b občanského soudního řádu (zákon č. 99/1963 Sb.) upravuje zásadu koncentrace řízení. Stanoví, že účastníci řízení musejí uvést rozhodné skutečnosti a označit důkazy k jejich prokázání jen do skončení přípravného jednání (pokud se konalo), do skončení prvního jednání nebo do uplynutí lhůty, která jim byla poskytnuta k doplnění tvrzení o skutečnostech významných pro věc, k podání návrhů na provedení důkazů nebo ke splnění dalších procesních povinností. K později uvedeným skutečnostem a označeným důkazům může soud přihlédnout, jen jde-li o skutečnosti nebo důkazy, jimiž má být zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, které nastaly po přípravném, a nebylo-li provedeno, po prvním jednání, které účastník nemohl bez své viny včas uvést nebo které účastníci uvedli na výzvu soudu.

B. Judikatura Ústavního soudu

94. Nálezem sp. zn. II. ÚS 862/10 ze dne 19. května 2010 Ústavní soud zrušil rozsudek a věc vrátil Městskému soudu v Praze. S odkazem na rozsudek Soudu ve věci *Apicella proti Itálii* (č. 64890/01, rozsudek velkého senátu ze dne 29. března 2006) konstatoval, že městský soud by při novém rozhodování „měl... vzít v úvahu i délku řízení o přiznání přiměřeného zadostiučinění za průtahy v původním řízení, neboť jinak, v souladu s judikaturou [Soudu], by žalobu nebylo možno považovat za efektivní prostředek nápravy, když samo řízení o ní trvalo 2/3 doby původního, průtahy zatíženého řízení“.

95. V několika pozdějších nálezech Ústavní soud dále potvrdil požadavek, aby při rozhodování o odškodnění újmy způsobené průtahy v původním řízení byla zohledňována i délka samotného kompenzačního řízení (podle § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb.); jedná se zejména o nálezy sp. zn. I. ÚS 562/11 ze dne 21. června 2011, IV. ÚS 1572/11 ze dne 6. března 2012 a I. ÚS 1599/13 ze dne 7. dubna 2015.

C. Judikatura Nejvyššího soudu

96. Ve stanovisku sp. zn. Cpjn 206/2010 ze dne 13. dubna 2010 Nejvyšší soud stanovil základní pravidla pro rozhodování o nárocích na odškodnění za nepřiměřenou délku řízení. Kromě jiného konstatoval, že při určení základní částky zadostiučinění (za každý rok nepřiměřeně dlouhého původního řízení) lze zohlednit i nepřiměřeně dlouhé kompenzační řízení a že základní částku lze z tohoto důvodu zvýšit, pokud to žalobce navrhne.

97. V rozsudku sp. zn. 30 Cdo 3340/2011 ze dne 14. listopadu 2011 Nejvyšší soud doplnil, že zvýšení základní částky z důvodu nepřiměřeně dlouhého kompenzačního řízení nelze uplatnit v odvolacím nebo dovolacím řízení, a to vzhledem k mezím pro uvádění nových skutečností a změny žaloby v řízení před soudem prvního stupně, uplatní-li se postup podle § 118b odst. 1 a 2 občanského soudního řádu.

98. V rozsudku sp. zn. 30 Cdo 4539/2011 ze dne 30. ledna 2013 Nejvyšší soud výslovně prohlásil, že „[z]výšit základní částku za příslušný časový úsek lze v případě, kdy je samotné kompenzační řízení nepřiměřeně dlouhé a žalobce zvýšení odškodnění z tohoto důvodu navrhne, do nastoupení účinků koncentrace v konkrétním řízení“.

99. Tentýž názor zaujal Nejvyšší soud i ve své následné judikatuře, zejména v usneseních sp. zn. 30 Cdo 4398/2013 ze dne 18. června 2014, 30 Cdo 1098/2014 ze dne 30. září

2014 a 30 Cdo 221/2015 ze dne 17. června 2015. Tato usnesení byla napadena u Ústavního soudu, který předmětné ústavní stížnosti odmítl (usnesení sp. zn. II. ÚS 3235/14 ze dne 13 ledna 2015, I. ÚS 3902/14 ze dne 11. srpna 2015 a II. ÚS 2711/15 ze dne 24. listopadu 2015).

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. SPOJENÍ STÍŽNOSTÍ

100. Soud se domnívá, že stížnosti by vzhledem ke společným skutkovým a právním okolnostem měly být spojeny v souladu s čl. 42 odst. 1 jednacího řádu Soudu.

II. PŘEDMĚT STÍŽNOSTÍ

101. Soud považuje za nutné nejprve objasnit předmět stížností a rozsah přezkoumání jednotlivých námitek.

102. Konstatuje, že stěžovatel se ve svých sedmi stížnostech soustředil zejména na otázku délky řízení, a to jak příslušného původního řízení, tak řízení odškodňovacího, a dále na obecnější otázku neúčinnosti kompenzačního prostředku nápravy podle zákona o odpovědnosti za škodu.

103. Vláda ve svém doplňujícím stanovisku tvrdí, že stěžovatel výslovně zúžil rozsah svých stížností tím, že za jediný předmět svých stížností označuje otázku účinnosti prostředku nápravy podle zákona o odpovědnosti za škodu.

104. Soud je toho názoru, že stěžovatel se ve svém stanovisku sice skutečně zaměřuje na problém účinnosti daného prostředku nápravy, avšak na závěr jasně uvádí, že jeho stížnosti se týkají původního i kompenzačního řízení, a navrhuje, aby Soud konstatoval porušení Úmluvy ve vztahu k oběma řízením.

105. Soud proto činí závěr, že projednávané stížnosti se týkají především otázky délky původního a kompenzačního řízení.

106. Dále poznamenává, že stěžovatel se ve svých námitkách proti délkám odškodňovacích řízení odvolává na čl. 6 odst. 1 ve spojení s článkem 13 Úmluvy. Soud není vázán stěžovatelovou právní kvalifikací skutkového stavu (viz kromě jiných zdrojů *Guerra a ostatní proti Itálii*, č. 14967/89, rozsudek ze dne 19. února 1998, § 44; v kontextu případů týkajících se délky řízení viz *Beggs proti Spojenému království*, č. 25133/06, rozsudek ze dne 6. listopadu 2012, § 205; nebo *Chuykina proti Ukrajině*, č. 28924/04, rozsudek ze dne 13. ledna 2011, § 31) a s ohledem na svoji dřívější judikaturu [viz zejména *Hajrudinović proti Slovinsku*, č. 69319/12, rozsudek ze dne 21. května 2015; *Gagliano Giorgi proti Itálii*, č. 23563/07, rozsudek ze dne 6. března 2012 (výňatky)] považuje za vhodné posoudit tuto námitku na poli čl. 6 odst. 1 a článku 13 samostatně. Soud také zváží argumenty, jimiž stěžovatel na poli posledně uvedeného článku zpochybňuje účinnost kompenzačního prostředku nápravy upraveného zákonem o odpovědnosti za škodu.

III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČL. 6 ODS. 1 ÚMLUVY

107. Stěžovatel namítal, že délka původních řízení i řízení o odškodnění byla v jeho případě v rozporu s požadavkem na „přiměřenou lhůtu“ stanoveným v čl. 6 odst. 1 Úmluvy, jehož příslušná část zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla... v přiměřené lhůtě projednána... soudem, ... který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích...“.

A. K přijatelnosti

1. Původní řízení

a) Nedodržení šestiměsíční lhůty

108. Délku původního řízení sp. zn. 37 C 51/2004 (viz § 5 výše), které předcházelo kompenzačnímu řízení sp. zn. 17 C 204/2007 a které je předmětem jeho první stížnosti č. 10092/13, namítl stěžovatel poprvé ve stanovisku zaslaném Soudu dne 19. dubna 2016.

109. Vzhledem k tomu, že řízení o odškodnění tvrzené nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou původního řízení sp. zn. 37 C 51/2004 bylo ukončeno usnesením Ústavního soudu ze dne 24. dubna 2014 (viz § 11 výše), námitka směřující proti délce původního řízení podaná dne 19. dubna 2016 musí být odmítnuta podle čl. 35 odst. 1 a 4 Úmluvy pro nedodržení šestiměsíční lhůty k podání stížnosti.

b) Absence podstatné újmy

110. Vláda argumentovala, že stížnosti jsou nepřijatelné, neboť stěžovatel neutrpěl podstatnou újmu ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy. Tvrdila, že stěžovatelem zahájená původní řízení se ve skutečnosti týkala bagatelních sporů, které pro stěžovatele neměly velký význam, a že ačkoli tvrdí opak, cílem stěžovatele bylo tyto spory prodlužovat.

111. Stěžovatel s tím nesouhlasil.

112. Ustanovení čl. 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy zní:

„3. Soud prohlásí za nepřijatelnou každou individuální stížnost předloženou podle článku 34, pokud se domnívá, že:

...

b) stěžovatel neutrpěl podstatnou újmu, ledaže dodržování lidských práv zaručených v Úmluvě a v jejích Protokolech vyžaduje přezkoumání odůvodněnosti stížnosti, přičemž z tohoto důvodu nemůže být odmítnut žádný případ, který nebyl řádně posouzen vnitrostátním soudem.“

113. Soud podotýká, že hlavním kritériem podle tohoto ustanovení je to, zda stěžovatel utrpěl podstatnou újmu (viz *Adrian Mihai Ionescu proti Rumunsku*, č. 36659/04, rozhodnutí ze dne 1. června 2010; *Korolev proti Rusku*, č. 25551/05, rozhodnutí ze dne 1. července 2010; *Kudlička proti České republice*, č. 21588/12, rozhodnutí ze dne 3. března 2015). Toto kritérium přijatelnosti, vyplývající z obecné zásady *de minimis non curat praetor*, je založeno na myšlence, dle níž porušení práva – jakkoli reálné z čistě právního pohledu – musí dosáhnout minimální úrovně závažnosti, aby se jím zabýval mezinárodní soud. Hodnocení tohoto minimálního stupně závažnosti je z povahy věci relativní a závisí na všech okolnostech případu. Při hodnocení závažnosti porušení by mělo být vzato v potaz jak stěžovatelovo subjektivní vnímání, tak to, co je objektivně v daném případě v sázce (viz *Korolev*, cit. výše).

114. Toto kritérium již Soud použil ve velkém počtu věcí týkajících se délky řízení. Vždy v těchto případech zdůraznil, že za jediný ukazatel „podstatné újmy“ nemůže být považována samotná finanční ztráta nebo částka původního nároku, nýbrž subjektivní vnímání stěžovatele a objektivní význam řízení by měly být posuzovány mnohem širěji

s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem daného případu (viz *Havelka proti České republice*, č. 7332/10, rozhodnutí ze dne 20. září 2011; *Shefer proti Rusku*, č. 45175/04, rozhodnutí ze dne 13. března 2012, § 21 a 23). V kontextu případů týkajících se délky řízení Soud dále zaujal názor, že při rozhodování o tom, zda porušení práva dosahuje nezbytné minimální úrovně závažnosti, je třeba brát v úvahu mimo jiné tyto faktory: povahu údajně porušeného práva, závažnost dopadu tvrzeného porušení na výkon práva anebo případné důsledky porušení na osobní situaci stěžovatele. Při hodnocení tohoto vlivu Soud zkoumá zejména význam předmětu řízení nebo jeho výsledku (viz *Giusti proti Itálii*, č. 13175/03, rozsudek ze dne 18. října 2011, § 34; *Gagliano Giorgi*, cit. výše, § 56).

115. Soud konstatuje, že předmět většiny původních řízení, o něž se v nyní projednávané věci jedná, měl objektivně vzato nízký význam. V původním řízení sp. zn. 18 C 84/2006 (stížnost č. 20708/13) se stěžovatel domáhal odškodnění za údajně nezákonnou domovní prohlídku z toho důvodu, že v příkazu k prohlídce bylo chybně uvedeno číslo popisné. Touto námitkou se navíc již Soud zabýval a dne 5. října 2010 ji označil za zjevně neopodstatněnou (viz *Žirovnický proti České republice*, č. 7022/06, rozhodnutí ze dne 27. listopadu 2007). V původním řízení sp. zn. 5 Ca 176/2004 a 5 Ca 329/2006 (stížnost č. 61245/13) se stěžovatel domáhal zrušení odsouzení a Řádu výkonu trestu odnětí svobody, zatímco v původních řízeních sp. zn. 10 Ca 10/2005 a 10 Ca 400/2006 (stížnost č. 61482/13) napadal zejména důtku uloženou za vysazení okna ve své cele z rámu. V původním řízení sp. zn. 10 C 49/2008 (stížnost č. 22520/14) brojil proti odběru DNA stěrem z ústní dutiny, nikoli však již proti uchování svého profilu DNA. Jeho nárok byl považován za promlčený a stěžovatel navíc posléze řádně nepokračoval v řízeních o svém dovolání a ústavní stížnosti.

116. Soud naopak konstatuje, že v původním řízení sp. zn. 34 C 126/2004 (stížnost č. 22455/13) stěžovatel vznesl objektivně nazíráno závažné tvrzení o násilném chování policistů při domovní prohlídce. V následném řízení o odškodnění mu však byla přiznána finanční kompenzace za délku původního řízení (které trvalo sedm let na třech stupních soudní soustavy) ve výši přibližně 1 200 € (viz § 39), což je částka, která se blíží výši vnitrostátního zadostiučinění, které by Soud ještě mohl považovat za dostatečné a vhodné.

117. Posuzuje-li Soud také stěžovatelovo subjektivní vnímání újmy, která mu měla těmito zdlouhavými řízeními vzniknout, nemůže odhlédnout od celkového kontextu jeho častého uchylování se k soudnímu řízení. Stěžovatel zahájil velký počet souběžných řízení na vnitrostátní úrovni a podal 52 stížností k Soudu, z nichž zatím pouze jedna vedla k vynesení rozsudku (srov. *Havelka*, cit. výše; *Dudek proti Německu*, č. 12977/09 a další, rozhodnutí ze dne 23. listopadu 2010). V tomto ohledu se Soud ztotožňuje s názorem vnitrostátních soudů (viz citaci rozsudku Nejvyššího soudu v § 11), že stěžovatelova praxe častého uchylování se k soudnímu řízení – byť nemůže nijak zdůvodnit omezení jeho práva na přístup k soudu – musí mít nutně vliv na jeho vnímání újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení ve srovnání s jinými osobami, pro něž není zahájení soudního sporu a účast na soudním řízení běžnou součástí jejich každodenního života.

118. S ohledem na výše uvedené úvahy je Soud toho názoru, že stěžovatel ve vztahu ke svému právu na rozhodnutí v přiměřené lhůtě ve shora uvedených původních řízeních (stížnosti č. 20708/13, 22455/13, 61245/13, 61482/13 a 22520/14) neutrpěl podstatnou újmu.

119. K témuž závěru Soud ovšem nemůže dospět v případě původního řízení sp. zn. 34 C 138/2006 (stížnost č. 13258/15). Kromě skutečnosti, že toto řízení dosud probíhá, tedy alespoň v březnu 2016 stále probíhalo, Soud konstatuje, že jeho předmětem je údajná pomluva, a tedy i ochrana osobnosti a dobré pověsti stěžovatele. Žalovanou stranou také není orgán veřejné moci, jako je tomu v ostatních původních řízeních, nýbrž soukromá právnická osoba. Za těchto okolností ani stěžovatelovo časté zahajování soudních řízení nemůže vést k závěru, že následkem zdlouhavého řízení na ochranu osobnosti neutrpěl podstatnou újmu.

120. Jelikož ve vztahu k původním řízením, která jsou předmětem stížností č. 20708/13, 22455/13, 61245/13, 61482/13 a 22520/14, Soud na straně stěžovatele podstatnou újmu neshledal, musí nyní věc posoudit z hlediska dvou záruk zakotvených v čl. 35 odst. 3 písm. b), tj. zda dodržování lidských práv definovaných v Úmluvě a v jejích protokolech vyžaduje přezkoumání odůvodněnosti stížnosti a zda byl případ řádně posouzen vnitrostátním soudem.

121. První záruka spočívá v povinnosti Soudu pokračovat v posuzování stížnosti, vyvolává-li otázky obecné povahy, které mají vliv na dodržování Úmluvy.

122. Námitky stěžovatele nastolují otázku přiměřené délky řízení, kterou Soud již mnohokrát řešil, mimo jiné i ve vztahu k České republice (viz např. *Vokurka*, cit. výše; *Antoni proti České republice*, č. 18010/06, rozsudek ze dne 25. listopadu 2010; *Golha proti České republice*, č. 7051/06, rozsudek ze dne 26. května 2011). Za daných okolností je Soud toho názoru, že dodržování lidských práv další posouzení těchto námitek nevyžaduje (viz též *Gagliano Giorgi*, cit. výše, § 59–62).

123. Konečně Soud musí věc přezkoumat i z hlediska druhé záruky, jejímž účelem je zajistit, aby každý případ byl posouzen soudem, ať již na vnitrostátní úrovni, nebo na úrovni evropské, aby bylo vyloučeno odepření spravedlnosti (viz *Korolev*, cit. výše; *Kudlička*, cit. výše; *Gagliano Giorgi*, cit. výše, § 63).

124. Soud konstatuje, že ve všech pěti případech byly námitky stěžovatele proti délce původního řízení přezkoumány Ministerstvem spravedlnosti i příslušnými soudy na dvou, třech či čtyřech stupních soudní soustavy.

125. Soud proto dochází k závěru, že stěžovatelovy případy byly náležitě posouzeny vnitrostátním soudem ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. b).

126. S ohledem na výše uvedené skutečnosti Soud shledává, že stěžovatelovy námitky směřující proti délce původních řízení, která jsou předmětem stížností č. 20708/13, 22455/13, 61245/13, 61482/13 a 22520/14, musí být prohlášeny za nepřijatelné v souladu s čl. 35 odst. 3 písm. b) Úmluvy.

c) Ostatní podmínky přijatelnosti

127. Vláda podpůrně tvrdí, že stěžovatel již nelze považovat za oběť porušení ve smyslu článku 34 Úmluvy, neboť se mu za porušení jeho práv dostalo na vnitrostátní úrovni dostatečného odškodnění.

128. S ohledem na výše uvedené závěry ohledně absence podstatné újmy na straně stěžovatele způsobené délkou původního řízení ve věcech stížností č. 20708/13, 22455/13, 61245/13, 61482/13 a 22520/14 může být tato námitka posuzována pouze ve vztahu k původnímu řízení sp. zn. 34 C 138/2006 (stížnost č. 13258/15). V březnu 2016 toto řízení stále probíhalo a tehdy trvalo devět let a čtyři měsíce. V souvisejícím kompenzačním řízení vnitrostátní soudy pouze konstatovaly porušení stěžovatelových práv, ale nepřiznaly mu žádné zadostiučinění v penězích (viz § 89 výše). Za této situace, s přihlédnutím k ustálené judikatuře Soudu týkající se ztráty postavení oběti [viz mimo jiné *Scordino proti Itálii* (č. 1), č. 36813/97, rozsudek velkého senátu ze dne 29. března 2006, § 178–213; *Cocchiarella proti Itálii*, č. 64886/01, rozsudek velkého senátu ze dne 29. března 2006, § 69–98; *Dědič proti České republice*, č. 31380/08, rozhodnutí ze dne 15. května 2011], Soud konstatuje, že ačkoli vnitrostátní soudy porušení Úmluvy (porušení práva stěžovatele na rozhodnutí v přiměřené lhůtě) výslovně uznaly, vhodné a dostatečné odškodnění stěžovateli neposkytly. Stěžovatel proto může v projednávané věci stále tvrdit, že je „obětí“ porušení požadavku na „přiměřenou lhůtu“, a námitka vlády musí být tudíž zamítnuta.

2. Kompenzační řízení

129. Vláda se nijak nevyjádřila k přijatelnosti námitek týkajících se délek odškodňovacích řízení.

130. Soud nicméně nemůže přehlédnout, že kompenzační řízení sp. zn. 15 C 184/2012 (stížnost č. 13258/15) zahrnující předběžné projednání nároku a čtyři stupně soudní soustavy trvalo dva roky a deset měsíců, přičemž získání pravomocného rozsudku odvolacího soudu trvalo jeden rok a osm měsíců, nepočítaje v to řízení o dovolání a ústavní stížnosti. O takovém řízení nelze mít za to, že nesplňuje požadavek na „přiměřenou lhůtu“ podle čl. 6 odst. 1, a to ani při zohlednění zvláštní povahy řízení o náhradě újmy způsobené jiným nepřiměřeně dlouhým řízením (srov. § 148 a 150 níže). Tato stížnostní námitka proto musí být prohlášena za nepřijatelnou pro zjevnou neopodstatněnost ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy.

3. Závěr ohledně přijatelnosti

131. Soud dospívá k závěru, že stěžovatelovy námitky směřující proti délkám původních řízení sp. zn. 37 C 51/2004, 18 C 84/2006, 34 C 126/2004, 5 Ca 176/2004 a 5 Ca 329/2006, 10 Ca 10/2005 a 10 Ca 400/2006, 10 C 49/2008 (které jsou předmětem stížností č. 10092/13, 20708/13, 22455/13, 61245/13, 61482/13 a 22520/14) a námitka směřující proti délce řízení o odškodnění sp. zn. 15 C 184/2012 (předmět stížnosti č. 13258/15) jsou nepřijatelné podle čl. 35 odst. 1, 3 a 4 Úmluvy pro nedodržení šestiměsíční lhůty pro podání stížnosti, absenci podstatné újmy a zjevnou neopodstatněnost.

132. Ostatní stížnostní námitky týkající se délky původního řízení sp. zn. 34 C 138/2006 (stížnost č. 13258/15) a délky kompenzačních řízení sp. zn. 17 C 204/2007, 30 C 178/2009, 27 C 325/2007, 26 C 58/2008, 19 C 85/2008 a 23 C 108/2012 (stížnosti č. 10092/13, 20708/13, 22455/13, 61245/13, 61482/13 a 22520/14) nejsou zjevně neopodstatněné ani z jiných důvodů nepřijatelné, a proto musí být prohlášeny za přijatelné.

B. K odůvodněnosti

1. Rozhodná období

133. Pokud jde o určení rozhodných období v předmetných řízeních, která je třeba brát v potaz, Soud konstatuje, že v kompenzačním řízení začíná rozhodné období uplatněním předběžného nároku u Ministerstva spravedlnosti, neboť tento krok je podmínkou zahájení soudního řízení o náhradě škody (viz *Mocie proti Francii*, č. 46096/99, rozsudek ze dne 8. dubna 2003, § 21; *X proti Francii*, č. 18020/91, rozsudek ze dne 31. března 1992, § 31; *mutatis mutandis*, *Schmidtová proti České republice*, č. 48568/99, rozsudek ze dne 22. července 2003, § 54–55). Skutečnost, že řízení před Ministerstvem spravedlnosti nemá charakter „sporu“ v obvyklém smyslu, na tomto závěru nic nemění.

134. Soud dále podotýká, že poslední informace o stavu jednotlivých řízení předložili účastníci řízení v březnu 2016.

135. V kompenzačním řízení ve věci č. 10092/13 počalo rozhodné období dne 12. června 2007 a skončilo dne 24. dubna 2014. Trvalo tedy šest let a deset měsíců a zahrnovalo předběžné projednání nároku (Ministerstvem spravedlnosti) a řízení na čtyřech stupních soudní soustavy.

136. V případě stížnosti č. 20708/13 počalo rozhodné období kompenzačního řízení dnem 8. června 2007 a v březnu 2016 ještě neskončilo. Do tohoto měsíce tedy řízení trvalo osm let a devět měsíců a zahrnovalo předběžné projednání nároku a tři stupně soudní soustavy.

137. V případě stížnosti č. 22455/13 počalo rozhodné období kompenzačního řízení běžet dne 6. června 2007 a v březnu 2016 ještě neskončilo. K tomuto měsíci tedy řízení trvalo osm let a devět měsíců a zahrnovalo předběžné projednání nároku a tři stupně soudní soustavy.

138. V případě stížnosti č. 61245/13 trvalo rozhodné období kompenzačního řízení ode dne 10. října 2007 do dne 29. května 2013; řízení tedy trvalo pět let a osm měsíců a zahrnovalo předběžné projednání nároku a čtyři stupně soudní soustavy.

139. V případě stížnosti č. 61482/13 počalo rozhodné období kompenzačního řízení dne 30. října 2007 a do března 2006 neskončilo. K uvedenému měsíci tedy řízení trvalo osm let a pět měsíců a zahrnovalo předběžné projednání nároku a tři stupně soudní soustavy.

140. Pokud jde o stížnost č. 22520/14, rozhodné období kompenzačního řízení počalo dnem 23. prosince 2011 a do března 2016 neskončilo. K tomuto měsíci tudíž trvalo čtyři roky a tři měsíce a zahrnovalo předběžné projednání nároku a dva stupně soudní soustavy.

141. V případě stížnosti č. 13258/15 počalo rozhodné období původního řízení běžet dnem 7. listopadu 2006 a do března 2016 neskončilo. K uvedenému měsíci tedy řízení trvalo již devět let a čtyři měsíce na třech stupních soudní soustavy.

2. Původní řízení

142. Vláda připouští, že k jistým průtahům došlo v původním řízení sp. zn. 34 C 138/2006 (stížnost č. 13258/15) a jeho celkovou délku je nutno považovat za nepřiměřenou. Nevidí však důvod k tomu, aby bylo stěžovateli přiznáno jakékoli odškodnění.

143. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení je třeba posuzovat ve světle okolností daného případu a podle následujících kritérií: složitost věci, chování stěžovatele a příslušných státních orgánů a význam předmětu sporu pro stěžovatele (viz kromě mnoha jiných zdrojů *Frydlender proti Francii*, č. 30979/96, rozsudek velkého senátu ze dne 27. června 2000, § 43; *Comingersoll S. A. proti Portugalsku*, č. 35382/97, rozsudek velkého senátu ze dne 6. dubna 2000, § 19).

144. Soud již mnohokrát konstatoval porušení čl. 6 odst. 1 v případech nastolujících podobné otázky jako nyní projednávaná věc (viz *Frydlender*, cit. výše; *Pieniżek proti Polsku*, č. 62179/00, rozsudek ze dne 28. září 2004).

145. Po prozkoumání všech předložených podkladů Soud konstatuje, že v řízení se vyskytla období průtahů přičitatelných vnitrostátním orgánům a že předmět řízení (dobrá pověst stěžovatele) měl pro stěžovatele poměrně velký význam. Vláda sama navíc netvrdí, že by se jednalo o obzvlášť složitou věc nebo že by k délce řízení významně přispěl sám stěžovatel. Za těchto okolností a s ohledem na svoji příslušnou judikaturu je Soud toho názoru, že délka předmětného původního řízení byla nepřiměřená a nedostála požadavku na „přiměřenou lhůtu“.

146. K porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy tedy došlo.

3. Kompenzační řízení

147. Vláda si je vědoma judikatury Soudu k této otázce a netvrdí, že by řízení o náhradě újmy splňovala požadavek na „přiměřenou lhůtu“. Ponechává na úvaze Soudu, zda došlo k porušení stěžovatelova práva na rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

148. Soud připomíná, že podle své judikatury při rozhodování o přiměřenosti délky řízení o odškodnění újmy způsobené délkou předcházejícího řízení nepoužije tatáž kritéria, jaká jsou stanovena pro posuzování přiměřenosti délky původního řízení. Soud je dále přesvědčen, že otázka délky řízení by za normálních okolností neměla být považována za zvlášť složitou. Kromě toho platí, že při projednávání případů, v nichž se účastníci řízení

domáhají náhrady škody způsobené nepřiměřenou délkou řízení, se od státu vyžaduje zvláštní péče (viz např. *Belperio a Ciarmoli proti Itálii*, č. 7932/04, rozsudek ze dne 21. prosince 2010, § 42).

149. Soud dále konstatuje, že v souvislosti s prostředky nápravy za nepřiměřenou délku řízení poskytovanými podle italského „Pintova zákona“ již dříve rozhodl, že řízení na jednom stupni soudní soustavy by v zásadě nemělo trvat déle než jeden rok a šest měsíců a na dvou stupních déle než dva roky, ledaže by větší délka řízení byla odůvodněna zvláštními okolnostmi (viz *Gagliano Giorgi*, cit. výše, § 72; *CE.DI.SA Fortore S.N.C. Diagnostica Medica Chirurgica proti Itálii*, č. 41107/02 a 22405/03, rozsudek ze dne 27. září 2011, § 39; *Francesco Quattrone proti Itálii*, č. 13431/07, rozsudek ze dne 26. listopadu 2013, § 33).

150. V nedávné době Soud prohlásil za nepřiměřenou dobu pěti let a deseti měsíců, po kterou trvalo soudní řízení o nároku na náhradu škody způsobené nadměrnými průtahy v předcházejícím řízení (viz *Hajrudinović*, cit. výše).

151. Konečně Soud připomíná, že i když je samo řízení o náhradě škody způsobené nepřiměřenou délkou předchozího řízení zatíženo takovými průtahy, že nespĺňuje požadavek „přiměřené lhůty“, vnitrostátní orgány mohou ještě situaci napravit a předejít výroku o porušení Úmluvy tím, že tyto průtahy samy uznají a odpovídajícím způsobem zvýší přiznanou částku odškodnění tak, aby toto další prodlení odčinila (srov. *Cocchiarella*, cit. výše, § 98).

152. Soud neshledává žádný důvod odchýlit se od výše citované judikatury ani od svých požadavků na prostředky nápravy za nepřiměřenou délku řízení poskytované smluvními stranami.

153. V nyní projednávané věci Soud konstatuje, že kompenzační řízení, jež je předmětem stížnosti č. 10092/13, trvalo šest let a deset měsíců na pěti stupních soudní soustavy (viz § 135); kompenzační řízení ve věci č. 20708/13 trvalo do března 2016 osm let a devět měsíců na čtyřech stupních a možná dosud probíhá (viz § 136); kompenzační řízení ve věci č. 22455/13 trvalo do března 2016 osm let a devět měsíců na čtyřech stupních a dosud možná probíhá (viz § 137); ve věci č. 61245/13 trvalo kompenzační řízení pět let a osm měsíců na pěti stupních (viz § 138); kompenzační řízení ve věci č. 61482/13 trvalo do března 2016 osm let a pět měsíců na čtyřech stupních a možná dosud probíhá (viz § 139); a kompenzační řízení ve věci č. 22520/14 trvalo do března 2016 čtyři roky a tři měsíce na třech stupních a možná dosud probíhá (viz § 140).

154. Ve světle shora uvedené judikatury nemůže být žádné z výše uvedených období považováno za přiměřené pro řízení o nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené délkou jiného řízení.

155. Soud dále konstatuje, že stěžovatel namítl nepřiměřenou délku většiny odškodňovacích řízení, avšak vnitrostátní soudy mu nevyhověly, s výjimkou městského soudu v řízení sp. zn. 27 C 325/2007 (stížnost č. 22455/13). Městský soud měl v této věci skutečně v úmyslu přiznat stěžovateli z důvodu délky kompenzačního řízení zvýšené odškodnění (viz § 39 výše), avšak nakonec tak neučinil, zřejmě kvůli chybě ve výpočtu. Pokud by soud přiznal zadostiučinění tak, jak měl v úmyslu, poskytl by nápravu za nepřiměřenou délku tohoto řízení.

156. S ohledem na vnitrostátní právní praxi při posuzování nepřiměřené délky odškodňovacího řízení v rámci rozhodování o náhradě škody v tomto řízení (viz § 94 a násl.) Soud vítá skutečnost, že soudy České republiky na základě vnitrostátního práva (§ 31a odst. 3 zákona o odpovědnosti za škodu) již všeobecně připustily možnost odškodnění nepřiměřené délky kompenzačního řízení přiznáním zvýšené částky odškodnění. Soud však zároveň nemůže přehlédnout skutečnost, že vnitrostátní soudy v nedávné době využití této možnosti v praxi podstatně omezily tím, že ji připouštějí jen za podmínky, že žalobce zvýšení navrhne do jistého okamžiku v řízení před soudem prvního stupně (viz § 97–99). Jelikož k průtahům

v odškodňovacím řízení může dojít i později v řízení před soudem prvního stupně nebo dokonce až v dalších fázích řízení, Soud konstatuje, že postupem uplatňovaným soudy České republiky v poslední době je použití tohoto prostředku nápravy v mnoha případech zmařeno.

157. Soud zdůrazňuje, že při rozhodování ve věcech náhrady škody způsobené nepřiměřenou délkou jiného řízení je třeba postupovat se zvláštní péčí (viz § 148 výše). Urychlený postup v řízení a promptní posouzení nároku mají v těchto případech zásadní význam. Proto platí, že kdykoli se v takovém řízení vyskytnou průtahy, soud rozhodující o výši náhrady by měl, umožňuje-li to vnitrostátní právo (tak, jako je tomu podle judikatury vrcholných soudů v České republice, viz § 94–96), vlastní průtahy uznat a z tohoto důvodu žalobci přiznat obzvlášť vysoké odškodnění. Zabrání se tím zbytečnému prodlužování celého řízení a stěžovatel nebude nucen uplatňovat nárok na odškodnění za délku kompenzačního řízení, čímž by docházelo k řetězení těchto řízení a dalšímu zahlcování vnitrostátní soudní soustavy (srov. též záměr městského soudu v řízení sp. zn. 27 C 325/2007, které je předmětem stížnosti č. 22455/13, viz § 39).

158. Vzhledem k výše uvedeným úvahám Soud dospívá k závěru, že k porušení čl. 6 odst. 1 došlo rovněž ve vztahu k předmětným řízením o náhradu škody.

IV. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

159. Stěžovatel dále namítal, že prostředek nápravy upravený v zákoně o odpovědnosti za škodu není účinným prostředkem nápravy ve smyslu článku 13 Úmluvy, který zní:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané [touto] Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

160. Stěžovatel v tomto ohledu namítal délku řízení o náhradě škody a napadal údajné systémové nedostatky prostředku nápravy podle zákona o odpovědnosti za škodu. Zpochybňuje zejména použitelnost občanského soudního řádu na toto řízení, pravidla pro uplatnění nároku u příslušného ministerstva nebo jiného orgánu veřejné moci, možnost žalovaného státu nevhodně poškozovat v řízení dobrou pověst žalobce a rozpor se zásadou „silné, byť vyvrátitelné domněnky“ nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení. Ze stejných důvodů navrhuje, aby Soud zahájil pilotní řízení podle článku 61 jednacího řádu.

161. Jak Soud již mnohokrát upozornil, článek 13 Úmluvy zaručuje dostupnost prostředku nápravy na vnitrostátní úrovni, který umožňuje vymáhat práva a svobody přiznané Úmluvou bez ohledu na to, v jaké podobě jsou ve vnitrostátním právním řádu zakotveny. Účelem článku 13 je tedy působit k tomu, aby vnitrostátní prostředek nápravy řešil podstatu „hájitelné námitky“ podle Úmluvy a poskytoval vhodnou nápravu. Rozsah závazků smluvních stran vyplývajících z článku 13 se bude lišit v závislosti na povaze námitky stěžovatele; prostředek nápravy vyžadovaný článkem 13 však musí být „účinný“ nejen v teoretické rovině, nýbrž i v praxi (viz např. *Kudła proti Polsku*, č. 30210/96, rozsudek velkého senátu ze dne 26. října 2010, § 157). „Účinností“ se rozumí, že tento prostředek musí být vhodný a dostupný; účinnost však není odvislá od jistoty příznivého výsledku pro stěžovatele (viz *Peter proti Německu*, č. 68919/10, rozsudek ze dne 4. září 2014, § 55; *Kudła*, cit. výše, § 157).

162. Soud smluvním stranám nepředepisuje, jakou konkrétní podobu má mít prostředek nápravy podle článku 13; navíc požadavky článku 13 mohou být naplněny nikoli jedním prostředkem, nýbrž i souhrnem více prostředků upravených ve vnitrostátním právu (viz např. *Kudła*, cit. výše, § 157). Smluvní strany požívají jistého prostoru pro uvážení v tom, jakým způsobem splní své závazky, které jim plynou z tohoto ustanovení Úmluvy (viz *Kudła*, cit. výše, § 154; *Lukenda proti Slovinsku*, č. 23032/02, rozsudek ze dne 6. října 2005, § 86).

163. S ohledem na tyto zásady i na svoji dřívější judikaturu týkající se účinnosti prostředku nápravy poskytovaného zákonem o odpovědnosti za škodu (zejména rozhodnutí ve věci *Vokurka*, cit. výše) Soud shledává, že z námitek stěžovatele směřujících proti procesním aspektům tohoto prostředku nápravy nevyplývá jeho neslučitelnost s požadavky článku 13. Soud nepovažuje za důvodnou ani stěžovatelovu námitku nedodržení zásady silné, byť vyvratitelné domněnky nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou kompenzačního řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu v řízení, které je předmětem stížnosti č. 10092/13, citovaný v § 11 výše). A konečně námitka stěžovatele, že žalovaný stát poškodil jeho dobrou pověst, není opodstatněná a ani relevantní ve vztahu k článku 13.

164. Závěrem se Soud vyjádří ke stěžovatelem namítané délce kompenzačního řízení. Soud připomíná, že sice nelze vyloučit, že nepřiměřené prodlevy v řízení o náhradě škody způsobí, že tento prostředek nápravy je nevhodný (viz *Belinger proti Slovinsku*, č. 42320/98, rozhodnutí ze dne 2. října 2011; *Cocchiarella*, cit. výše, § 86), avšak v projednávané věci podotýká, že délka řízení, jakkoli představovala porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy, nebyla natolik významná, aby zpochybnila účinnost prostředku nápravy jako takového (viz *Golha*, cit. výše, § 73; *Belperio a Ciarmoli proti Itálii*, cit. výše, § 53; *Hajrudinović*, cit. výše, § 58; *Gagliano Giorgi*, cit. výše, § 80).

165. Soud nicméně připomíná, že již v minulosti vyslovil obavy z nebezpečí nárůstu délky kompenzačních řízení v České republice, která mohou probíhat na několika stupních soudní soustavy (viz *Vokurka*, cit. výše). V tomto směru Soud zdůrazňuje, že svůj názor na slučitelnost tohoto prostředku nápravy s článkem 13 může nehledě na závěr ohledně porušení článku 13 Úmluvy vyslovený v nyní projednávané věci přehodnotit, pokud by se délka kompenzačního řízení podle zákona o odpovědnosti za škodu ukázala jako obecný problém a účastníci řízení se z tohoto důvodu nemohli snadno domoci zvýšeného odškodnění bez ohledu na fázi řízení, v níž k průtahům došlo (viz *DOMIRA, spol. s r. o. a Meluzínová proti České republice* č. 60702/11 a 59633/12, rozhodnutí ze dne 7. března 2017, § 66).

166. S ohledem na výše uvedené úvahy Soud dospívá k závěru, že tato námitka je zjevně neopodstatněná a musí odmítnuta podle čl. 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy. Z týchž důvodů Soud neshledává důvod pro zahájení pilotního řízení podle článku 61 jednacího řádu.

V. K OSTATNÍM TVRZENÝM PORUŠENÍM ÚMLUVY

167. Ve stížnostech č. 61245/13, 61482/13, 22520/14 a 13258/15 se stěžovatel dovo-
lával rovněž článků 1, 17 a 18 Úmluvy a namítal, že byl ve vnitrostátním řízení údajně vystaven pomluvám a osobním útokům ze strany žalovaného státu. Soud ve spisu nenalezl žádný důkaz, který by tyto námitky potvrdil nebo ukazoval na třeba i jen možné porušení výše uvedených ustanovení. Z toho plyne, že tyto námitky jsou zjevně neopodstatněné a je třeba je odmítnout podle čl. 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

168. Konečně ve stížnosti č. 22978/05 stěžovatel s odvoláním na články 3 a 8 a článek 14 ve spojení s články 3 a 8 brojil také proti odběru vzorků stěrem, kterému byl podroben (viz § 66 výše), i proti odběru a uchování své DNA jako takovému.

169. Soud připomíná, že podle čl. 35 odst. 1 Úmluvy se může zabývat určitou věcí jen tehdy, pokud byly vyčerpány vnitrostátní prostředky nápravy. Námitky, které jsou předkládány Soudu, tedy musejí být nejprve uplatněny u příslušného vnitrostátního orgánu, a to alespoň ve své podstatě a v souladu s formálními požadavky a lhůtami stanovenými ve vnitrostátním právu (viz *Akdivar a ostatní proti Turecku*, č. 21893/93, rozsudek velkého senátu ze dne 16. září 1996, § 66; *Cardot proti Francii*, č. 11069/84, rozsudek ze dne 19. března 1991, § 34; obdobně též *Lesko proti Slovinsku*, č. 49941/06, rozhodnutí ze dne

17. listopadu 2009). Vnitrostátní prostředky nápravy proto nejsou vyčerpány, pokud není odvolání přijato k projednání kvůli procesní chybě stěžovatele (viz *Gäfgen proti Německu*, č. 22978/05, rozsudek velkého senátu ze dne 1. června 2010, § 143).

170. V projednávané věci nebylo stěžovatelovo poslední dovolání Nejvyšším soudem po věcné stránce projednáno, jelikož stěžovatel, který byl v řízení zastoupen advokátem, je nepodal řádně (viz § 72). Stěžovatel dále náležitým způsobem nepodal ústavní stížnost a nepokračoval v řízení o ní před Ústavním soudem (viz § 73). Nelze proto než učinit závěr, že stěžovatel řádně nevyužil dostupné a účinné vnitrostátní prostředky nápravy. Z toho plyne, že tato stížnostní námitka musí být odmítnuta pro nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy podle čl. 35 odst. 1 a 4 Úmluvy.

VI. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

171. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

172. Stěžovatel navrhoval, aby mu byly přiznány tyto částky z titulu nemajetkové újmy: 10 000 € za porušení článku 13 Úmluvy a 10 000 € za porušení článku 17. Dále požadoval náhradu nemajetkové újmy za porušení tvrzené v každé ze svých stížností, které však blíže nespecifikoval.

173. Vláda se domnívala, že konstatování porušení práv stěžovatele by bylo dostatečným zadostiučiněním, podpůrně však podotkla, že částka případně přiznaná stěžovateli za jakoukoli újmu by neměla překročit 10 000 €

174. Soud je přesvědčen, že stěžovatel nepochybně utrpěl nemajetkovou újmu. Na spravedlivém základě mu z tohoto titulu přiznává částku 5 000 €

B. Náklady řízení

175. Stěžovatel dále požadoval náhradu nákladů ve výši 172 € za poštovné, 298 € za překlady a 4 723 € za právní zastoupení před Soudem. Na rozdíl od prvních dvou částek, které jsou podloženy důkazy, u posledně uvedené částky stěžovatel pouze vysvětlil, jak byla vypočtena (na základě počtu hodin strávených právním zástupcem stěžovatele při studiu spisu a listin, poradách se stěžovatelem a vypracování stanoviska). Stěžovatel uvedl, že nemá žádné finanční zdroje a jeho právního zástupce mu bezplatně přidělil soud a Česká advokátní komora v souvislosti s jiným případem; z tohoto důvodu stěžovatel údajně nemohl předložit žádnou fakturu ani jiný podobný doklad prokazující výši nákladů právního zastoupení.

176. Vláda nerozporovala nárok na náhradu poštovného a nákladů na překlady. Tvrdila však, že požadavku na náhradu nákladů právního zastoupení by nemělo být vyhověno, neboť není podpořen řádnými důkazy, a krom toho je přemrštěný.

177. Podle judikatury Soudu má stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení pouze tehdy, pokud bylo prokázáno, že tyto náklady byly skutečně a nezbytně vynaloženy a že jejich výše je přiměřená. V projednávané věci Soud s ohledem na listiny, které má k dispozici, a na výše uvedená kritéria považuje za přiměřené přiznat stěžovateli částku 470 € jako náhradu poštovného a nákladů na překlady. Jelikož nebyly Soudu předloženy žádné doklady prokazující stěžovatelem požadovanou částku nákladů právního zastoupení ani objasňující rozsah a povahu dohody mezi stěžovatelem a jeho právním zástupcem pro řízení před Soudem (viz *Loboda proti Ukrajině*, č. 8865/06, rozsudek ze dne 17. listopadu 2016, § 62), výši

náhrady těchto nákladů Soud nemůže určit. Nárok na náhradu nákladů právního zastoupení je proto třeba zamítnout.

C. Úrok z prodlení

178. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *rozhoduje* o spojení stížností;
2. *prohlašuje* námitku týkající se délky původního řízení, které bylo předmětem stížnosti č. 13258/15, a námitky týkající se délky odškodňovacích řízení, která byla předmětem stížností č. 10092/13, 20708/13, 22455/13, 61245/13, 61482/13 a 22520/14, podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy za přijatelné a ve zbytku tyto stížnosti za nepřijatelné;
3. *rozhoduje*, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy;
4. *rozhoduje*,
  - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle čl. 44 odst. 2 Úmluvy:
    - (i) částku 5 000 € (pět tisíc eur) a případnou částku daně jako náhradu nemajetkové újmy;
    - (ii) částku 470 € (čtyři sta sedmdesát eur) a případnou částku daně, kterou může být stěžovatel povinen zaplatit, jako náhradu nákladů řízení;které se převedou na české koruny podle kursu platného ke dni zaplacení;
  - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 8. února 2018 v souladu s čl. 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Renata Degener
zástupkyně tajemníka

Armen Harutyunyan
předseda

PŘÍLOHA

Č.	Stížnost č.	Podaná dne	Vnitrostátní řízení – sp. zn.	
			Původní řízení	Kompenzační řízení
1.	10092/13	5. února 2013	37 C 51/2004	17 C 204/2007
2.	20708/13	13. března 2013	18 C 84/2006	30 C 178/2009
3.	22455/13	26. března 2013	34 C 126/2004	27 C 325/2007
4.	61245/13	11. září 2013	5 Ca 176/2004, 5 Ca 329/2006	26 C 58/2008
5.	61482/13	24. září 2013	10 Ca 10/2005, 10 Ca 400/2006	19 C 85/2008
6.	22520/14	9. dubna 2014	10 C 49/2008	23 C 108/2012
7.	13258/15	11. března 2015	34 C 138/2006	15 C 184/2012